

Til § 49.

Bestemmelsen erstatter § 109, stk. 4, men man har ikke fundet grundlag for at opretholde den hidtidige sondring efter, hvilket hjem eller hvilken institution barnet eller den unge er anbragt i. I overensstemmelse med hidtidig praksis er reglen udtrykkelig begrænset til elever anbragt i henhold til § 28.

Til § 50.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 111 og § 109, stk. 5. Det er fundet overflødigt fortsat at angive, at barnet eller den unge ved forsorgens ophør skal forsynes med beklædning og rejsepenge, hvis det findes fornødent, idet dette kan bestemmes administrativt efter reglerne om børneværnsudgifter, og en udtrykkelig bestemmelse herom kan give indtryk af, at efterværnet bør begrænses til en sådan hjælp.

Stk. 2 indebærer en udvidelse i forhold til den gældende lovs § 109, stk. 5, idet efterværnshjælpen ikke længere begrænses til støtte til en påbegyndt uddannelse, men også kan omfatte støtte til underhold, uddannelse, der først påbegyndes efter udgangen af forsorg, m. v. Bestemmelsen tager bl. a. sigte på hjælp til indpasning af svagt begavede og sent udviklede unge i samfundslivet.

Til § 51.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 105, stk. 3, dog at man under hensyn til efterværnets store betydning har indføjet en bestemmelse om, at socialministeren fastsætter nærmere regler for udøvelsen af efterværnet.

Udbygning af efterværnsarbejdet er stærkt tiltrængt, og børne- og ungdomsforsorgens pædagogiske navn arbejder for tiden med en indstilling til socialministeren herom, jfr. § 82, stk. 2 e, i den gældende lov.

Til § 52.

Adgangen til at indbringe børne- og ungdomsværnets beslutninger for landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg er i forhold til bestemmelsen i den gældende lovs § 16 udvidet til at angå alle beslutninger om iværksættelse og ophør af foranstaltninger såvel som afslag på anmodninger om sådanne foranstaltninger. Derimod kan landsnævnet fortsat ikke beskæftige sig med klager over den måde, hvorpå forsorgen gennemføres. Selv om der ikke er egentlig adgang til at indanke børne- og ungdomsværnets beslutninger om valg af anbringelsessted, vil sådanne klager dog eventuelt kunne rettes til direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen som tilsynsmyndighed, jfr. § 5, stk. 1. Under hensyn hertil er den gældende lovs § 19 b udeladt.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger i afsnit III. 3.

I overensstemmelse med hidtidig praksis er genanbringelse af et barn eller en ung uden for hjemmet efter forsøgsvis hjemgivelse udtrykkeligt medtaget blandt anketilfældene.

Til § 53.

Ankefristen til landsnævnet er i almindelighed efter § 24, stk. 1, i den gældende lov 14 dage. Da der ikke herved gives forældrene tilstrækkelig tid til at overveje sagen, er den foreslået forlænget til en måned. Denne frist har hidtil været gældende for indbringelse af et amts afgørelse for socialministeren, jfr. § 24, stk. 2.

Bestemmelsen i stk. 2 svarer til § 85, stk. 3, i den gældende lov, dog at fristen for de af landsnævnets afgørelser, som kan indbringes for retten, er foreslået forlænget til 2 måneder.

Efter de indvundne erfaringer skønner man, at en nøje overholdelse af månedsfristen ikke giver mulighed for at få sagen forsvarligt oplyst og for at føre de forhandlinger med forældre og børneværn, der er nødvendige for at opnå samarbejde med forældrene.

Der forliges ca. 40 pct. af de for landsnævnet forelagte sager, og man ville formentlig kunne nå til forligsmæssige ordninger i endnu flere tilfælde, hvis man havde lidt mere tid til rådighed. Man kan endvidere henvise til, at landsnævnet i overensstemmelse med den samarbejdslinie, som 1958-loven var udtryk for, og som går igen i forstærket form i nærværende lovforslag, i stigende omfang indkalder forældrene til møde i landsnævnet, hvilket sjældent kan nås inden månedsfristen.

Stk. 3 svarer til § 85, stk. 5, i den gældende lov.

Til § 54.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 88.

Til § 55.

Efter den gældende lovs § 22 kan børneværnsbeslutninger i et vist omfang indankes for socialministeren. Dette gælder særligt alle afgørelser, truffet af amtet i ankesager og endvidere landsnævnets afgørelser som første instans i medfør af § 88, stk. 3, samt landsnævnets nægtelse af godkendelse af et barns udgang af forsorg, som uopdragsligt. Efter at ankemyndigheden er samlet i landsnævnet, og § 54, stk. 2, er formuleret således, at der i alle tilfælde har været lejlighed for børne- og ungdomsværnet til at tage stilling til sagen, før landsnævnet træffer beslutning, er det fundet rimeligt at lade landsnævnets afgørelser være endelige i de